

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permișiunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court’s database HUDOC.

Emitent: CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
Publicată în : MONITORUL OFICIAL nr. 386 din 9 Iunie 2009

HOTĂRÂREA din 29 iulie 2008
în Cauza Teodorescu împotriva României
(Cererea nr. 29.762/02)

În Cauza Teodorescu împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), statuând în cadrul unei camere formate din: Josep Casadevall, președinte, Elisabet Fura-Sandström, Corneliu Bîrsan, Alvina Gyulumyan, Egbert Myjer, Ineta Ziemele, Ann Power, judecători, și din Santiago Quesada, grefier de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu la data de 8 iulie 2008,
pronunță următoarea hotărâre, adoptată la această dată:

P R O C E D U R A

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 29.762/02) îndreptată împotriva României, prin care un cetățean al acestui stat, domnul Dorin Jean Teodorescu (*reclamantul*), a sesizat Curtea la data de 11 iulie 2002 în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Guvernul român (*Guvernul*) este reprezentat de agentul său, domnul Răzvan-Horațiu Radu, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. Reclamantul se plânge, sub aspectul art. 6 § 1 din Convenție, de neexecutarea a două hotărâri judecătorești definitive, precum și de anularea acestor hotărâri prin exercitarea unei căi extraordinare de atac, recursul în anulare. De asemenea, el se plânge în temeiul art. 1 din Protocolul nr. 1 de o încălcare a dreptului la respectarea bunurilor sale, din cauza punerii sub sechestru a apartamentului său după anularea hotărârilor respective.

4. La data de 20 martie 2007, Curtea a hotărât să îi comunice Guvernului cererea. Astfel cum prevede art. 29 § 3 din Convenție, aceasta a hotărât, de asemenea, să se analizeze în același timp admisibilitatea și fondul cauzei. Atât reclamantul, cât și Guvernul au depus observații scrise.

Î N F A P T

I. Circumstanțele cauzei

5. Reclamantul s-a născut în anul 1955 și locuiește în Bistrița.

6. Printr-un ordin al prefectului din 28 iunie 2000, reclamantul, care era consilier-expert de gradul I A și director al departamentului de resurse umane, secretariat și relații cu publicul, a fost concediat în urma unei reorganizări a serviciilor din cadrul prefecturii.

A. Contestația împotriva ordinului din 28 iunie 2000

7. La o dată neprecizată, reclamantul a sesizat Judecătoria Bistrița (*judecătoria*) cu o contestație împotriva ordinului din 28 iunie 2000 și a solicitat reintegrarea sa în postul pe care îl ocupase, precum și plata salariilor rămase neplătite.

8. La data de 2 februarie 2001, prefectura a publicat un anunț de concurs pentru următoarele 5 posturi: director al departamentului de integrare europeană; consilier juridic și consilier la același departament; analist-programator și consilier la departamentul de programe și strategii. Printr-o adresă din data de 2 martie 2001, reclamantul a solicitat autorizarea de a participa la concurs pentru postul de director al departamentului de integrare europeană, însă prefectura i-a respins cererea pe motivul că ea nu avea un post de director în această direcție. Din observațiile reclamantului, necontestate de Guvern, rezultă că respectivul concurs a avut loc la data de 6 martie 2001 și că posturile propuse au fost ocupate de terțe persoane

9. Printr-o hotărâre din data de 5 martie 2001, judecătoria a admis contestația și a dispus ca prefectura să îl reintegreze pe reclamant în postul de consilier-expert de gradul I A, să îi plătească suma de 17.752.500 lei vechi românești (ROL) pentru salariile datorate pentru perioada 13 iulie 2000-28 februarie 2001 și, ulterior, suma de 2.367.000 ROL pe lună până la reintegrarea sa efectivă. De asemenea, instanța a reținut că ea nu putea dispune reintegrarea reclamantului în postul de director al departamentului de resurse umane, în măsura în care această direcție a fost desființată. Prevederile relevante din această sentință sunt următoarele:

„Deși prefectura a întocmit mai multe adrese prin care a solicitat sprijin pentru a găsi un post corespunzător pregătirii reclamantului, este totuși de necontestat faptul că aceste cereri au fost pur formale, dat fiind faptul că un astfel de post figura în statul de funcții al prefecturii (...), document din care rezultă că numărul de experți-consilieri de gradul I A nu a fost nicidecum redus.

Este evident că se impunea ca unul dintre aceste posturi, chiar și postul de inspector de specialitate de gradul I A, care era vacant în departamentul de coordonare a secretariatului tehnic, să îi fie propus reclamantului.”

10. La o dată neprecizată, prefectura a formulat un recurs împotriva acestei sentințe în fața Tribunalului Județean Bistrița-Năsăud (*tribunalul județean*).

11. Din observațiile reclamantului, necontestate de Guvern, rezultă că prefectura ar fi reînființat departamentul de resurse umane la puțin timp după sentința din 5 martie 2001, dar înainte ca această sentință să fie confirmată definitiv. În opinia reclamantului, ea ar fi organizat, în secret, și un concurs pentru postul de director al departamentului respectiv.

12. La data de 25 mai 2001, când recursul se afla pe rolul tribunalului județean, prefectura a trimis Ministerului Administrației Publice (*ministerul*) o adresă prin care îi solicita punctul de vedere cu privire la concedierea reclamantului și îl informa despre soluția pronunțată în primă instanță, precum și despre introducerea recursului.

13. Printr-o adresă din data de 4 iunie 2001, ministerul i-a răspuns astfel: Obligația pe care o are prefectura de a se încadra în numărul de salariați ce i-a fost alocat rezultă din răspunderea pe care o are în calitate de ordonator de credite, calitate în baza căreia ea trebuie să se limiteze la resursele bugetare ce îi sunt alocate în acest scop.

14. Prin decizia definitivă din data de 25 iunie 2001, tribunalul județean a respins recursul prefecturii și a confirmat temeinicia sentinței din 5 martie 2001. Instanța a analizat adresa din 4 iunie 2001 a ministerului, prezentată de prefectură, însă a constatat că ea nu este de natură să dovedească o reducere efectivă a numărului de posturi de același tip cu cel pe care îl ocupase reclamantul.

15. La data de 20 iulie 2001, reclamantul a solicitat prefecturii să execute această hotărâre, însă a fost refuzat.

B. Demersurile în vederea executării silite a hotărârii judecătorești din data de 5 martie 2001

16. La data de 20 august 2001, reclamantul s-a adresat unui executor judecătoresc în vederea executării silite a hotărârii.

17. Prin încheierea din data de 22 august 2001, judecătoria a admis cererea executorului judecătoresc și a încuviințat executarea silită.

18. Printr-o adresă din data de 4 septembrie 2001, prefectura a solicitat agenției județene de ocupare a forței de muncă (*agenția*) să precizeze care erau locurile de muncă disponibile pentru persoanele cu pregătirea reclamantului, dat fiind faptul că ea nu avea niciun post vacant pe care să i-l propună în executarea hotărârii din data de 5 martie 2001. La data de 6 septembrie 2001, agenția a răspuns că existau două posturi de luat în considerare, și anume un post de analist-programator la spital și un post de programator la direcția județeană de muncă și solidaritate socială. Cele două posturi trebuiau să fie ocupate prin concurs. La data de 7 septembrie 2001 a fost trimisă reclamantului o copie a răspunsului agenției, cu mențiunea că prefectura nu dispunea de un post vacant potrivit pregătirii sale.

19. Printr-o adresă din data de 7 septembrie 2001, prefectura a informat ministerul că nu dispune de sumele pe care trebuie să i le plătească reclamantului conform hotărârii judecătorești în discuție. Prin urmare, ea a solicitat o suplimentare a bugetului. În ceea ce privește obligația de a îl reintegra pe reclamant, ea a solicitat înființarea unui post de consilier-expert de gradul I A, având în vedere că ea nu dispunea de un asemenea post.

20. Tot la data de 7 septembrie 2001, la cererea executorului judecătoresc, Trezoreria Municipiului Bistrița (*administrația*) a procedat la poprirea conturilor prefecturii. La data de 20 septembrie 2001, executorul judecătoresc a cerut prefecturii să plătească periodic în contul reclamantului sumele stabilite prin hotărârea din data de 5 martie 2001.

21. Prin ordinele din 8 și 19 martie 2002, prefectul a constatat încetarea funcțiilor lui Z.N., director adjunct al departamentului de resurse umane, prin pensionarea sa, și ale lui T.V.A., șeful serviciului de coordonare a secretariatului tehnic pentru aplicarea legii fondului funciar, prin deces.

22. Printr-un referat din data de 29 martie 2002, secretarul general al prefecturii, bazându-se pe hotărârea menționată mai sus, dar și pe o cerere a reclamantului din 26 martie 2002, a propus prefectului să îl reintegreze pe reclamant în postul de consilier-expert de gradul I A. Prefectul nu a aprobat această propunere.

23. Ca anexă la observațiile sale, reclamantul a trimis o copie a statului de funcții al prefecturii pentru anul 2002. Din acest document, necontestat de Guvern, rezultă că la data de 1 noiembrie 2002 erau ocupate 10 posturi de consilieri de gradul I A, în timp ce numărul maxim de posturi de acest tip era de 11; de asemenea, erau ocupate două posturi de inspector de specialitate de gradul III A, în timp ce numărul maxim de posturi de acest tip era de 3.

C. Contestația la executarea silită a hotărârii judecătorești din data de 5 martie 2001

24. La o dată neprecizată, prefectura a formulat o contestație la executarea hotărârii din data de 5 martie 2001, susținând că postul de consilier-expert de gradul I A fusese desființat în anul 2000 și că, prin urmare, ea nu putea să îl reintegreze pe reclamant.

25. Prin hotărârea din data de 13 decembrie 2001, judecătoria a respins contestația, apreciind că aceasta urmărea repunerea în discuție a unei hotărâri judecătorești rămase definitive. Această hotărâre a fost confirmată, în urma recursului formulat de prefectură, prin decizia definitivă din data de 19 aprilie 2002 a tribunalului județean, ale cărei prevederi relevante sunt următoarele: Prin hotărârea ce constituie titlu executoriu, s-a hotărât cu autoritate de lucru judecat că niciun post de consilier-expert de gradul I A, corespunzător pregătirii reclamantului (...), nu a fost desființat și că prefectura a procedat în mod ilegal la concedierea reclamantului (...). Tocmai în baza acestui considerent a fost dispusă reintegrarea reclamantului.

D. Acțiunea vizând obligarea prefecturii la plata unei amenzi

26. La o dată neprecizată, reclamantul a sesizat judecătoria cu o acțiune împotriva prefecturii, pentru a o obliga pe aceasta la plata unei amenzi din cauză că a refuzat executarea hotărârii judecătorești din data de 5 martie 2001.

27. Prin hotărârea din data de 20 mai 2002, judecătoria a admis acțiunea și a obligat prefectura la plata unei amenzi în sumă de 300.000 ROL pe zi de întârziere până la reintegrarea reclamantului. Instanța a constatat că prefectura îi plătea periodic reclamantului salariul, însă refuza să îl reintegreze. Această hotărâre prevedea următoarele în partea sa relevantă:

„Având în vedere că obligația de a face nu poate fi executată decât de către debitor, instanța apreciază că executarea titlului executoriu nu poate fi realizată decât prin recurgerea la o măsură de constrângere menită să condamne pe debitoare să plătească statului o amendă (...) stabilită pe zi de întârziere până la executarea obligației de reintegrare.

În vederea stabilirii cuantumului amenzii, instanța a ținut cont de executarea parțială a titlului executoriu, de pasivitatea de care a dat dovadă pârâta, care preferă să îi plătească reclamantului lunar o sumă de la bugetul de stat, fără ca acesta să muncească, în loc să caute soluții pentru a îi propune un post reclamantului, precum și lunga perioadă care s-a scurs de la rămânerea definitivă a sentinței, perioadă în care ar fi putut fi făcute demersuri în vederea executării acestei sentințe.

Atitudinea debitoarei aduce prejudicii bugetului de stat, deoarece acesta își asumă lunar plata unui salariu fără ca beneficiarul său să exercite vreo activitate în interesul statului.”

28. Rămăasă definitivă, această hotărâre a fost investită cu formulă executorie.

29. Printr-un referat din data de 5 iulie 2002, directorul Direcției pentru controlul legalității actelor și contencios administrativ, făcând trimitere la hotărârea judecătorească din data de 20 mai 2002, a propus prefectului să îl reintegreze pe reclamant în postul de consilier-expert de gradul I A. Prefectul nu a aprobat această propunere.

30. La data de 1 august 2002, reclamantul s-a adresat unui executor judecătoresc în vederea executării silite a acestei noi hotărâri judecătorești. Din dosar nu reiese ce răspuns a fost dat acestei cereri.

E. Anularea hotărârii din data de 5 martie 2001

31. La data de 25 iunie 2002, procurorul general al României a formulat la Curtea Supremă de Justiție (Curtea Supremă) un recurs în anulare împotriva hotărârii din 5 martie 2001, considerând că instanțele nu au apreciat corect probele.

32. Printr-o adresă din data de 25 iulie 2002, ca răspuns la un memoriu formulat de reclamant, ministerul l-a informat pe acesta că reintegrarea sa nu era posibilă înainte de analiza recursului în anulare de către Curtea Supremă.

33. Prin decizia din data de 10 aprilie 2003, Curtea Supremă a admis recursul, a anulat hotărârea judecătorească menționată mai sus și a respins contestația reclamantului.

F. Anularea sentinței din 20 mai 2002

34. La o dată neprecizată, procurorul general a formulat, de asemenea, un recurs în anulare împotriva hotărârii judecătorești din data de 20 mai 2002, arătând că obligația prefecturii de a îl reintegra pe reclamant nu mai exista, din cauza anulării hotărârii din 5 martie 2001, și că, prin urmare, instituția respectivă nu mai putea fi condamnată la plata amenzii.

35. Prin decizia din data de 14 octombrie 2003, Curtea Supremă a admis recursul în anulare, a anulat hotărârea contestată și a respins acțiunea reclamantului.

G. Procedura vizând obligarea reclamantului la restituirea către prefectură a sumelor încasate în temeiul hotărârii din data de 5 martie 2001

36. La date neprecizate, prefectura a sesizat judecătoria cu două cereri prin care se urmărea obligarea reclamantului la restituirea sumelor încasate de la prefectură în temeiul hotărârii din 5 martie 2001 și, respectiv, la punerea sub sechestru a bunurilor reclamantului.

37. Prin încheierea din data de 26 august 2003, judecătoria a autorizat punerea sub sechestru a bunurilor reclamantului. Această încheiere a fost confirmată prin decizia din data de 10 noiembrie 2003 a tribunalului județean, care a respins recursul reclamantului.

38. La data de 16 ianuarie 2004, apartamentul reclamantului a fost pus sub sechestru.

39. Prin hotărârea din data de 20 septembrie 2006, judecătoria a admis cererea prefecturii și l-a obligat pe reclamant să îi restituie acesteia suma de 77.698.500 ROL pentru sumele încasate în temeiul hotărârii din data de 5 martie 2001. Prin aceeași hotărâre, reclamantul a fost condamnat și la plata către prefectură a sumei de 5.450.400 ROL cu titlu de cheltuieli de judecată. În observațiile sale formulate ca răspuns la cele ale Guvernului, reclamantul precizează că recursul său împotriva hotărârii respective a fost respins prin decizia din 24 ianuarie 2007 a tribunalului județean. Această decizie nu a fost depusă la dosar.

H. Plângerile penale împotriva prefectului și a altor funcționari ai prefecturii

40. La date neprecizate, reclamantul a sesizat Parchetul de pe lângă judecătoria cu plângeri penale fără a se constitui parte civilă împotriva prefectului și a altor funcționari ai prefecturii pe care îi acuza că au comis abuzuri, au produs falsuri și au refuzat să pună în executare hotărârile judecătorești definitive. Plângerile sale au făcut obiectul unor soluții de neîncepere a urmăririi penale, din cauza anulării hotărârilor judecătorești pronunțate în favoarea sa.

I. Situația actuală a reclamantului

41. La data de 29 ianuarie 2007, reclamantul a achitat prefecturii toate sumele prevăzute în sentința din 20 septembrie 2006 (paragraful 39 de mai sus), adică 83.148.900 ROL, lucru pe care aceasta l-a confirmat printr-o adresă din data de 30 ianuarie 2007, trimisă executorului judecătoresc.

42. Printr-o adresă din data de 2 iulie 2007, prefectura a informat Guvernul că reintegrarea reclamantului nu este posibilă deoarece ministerul nu a autorizat înființarea unui post de consilier-expert de gradul I A, deși instituția respectivă nu dispunea de niciun post vacant.

II. Dreptul intern pertinent

43. Prevederile relevante din Codul de procedură civilă sunt următoarele:

Articolul 330

„Procurorul general, din oficiu sau la cererea ministrului justiției, poate ataca cu recurs în anulare, la Curtea Supremă de Justiție, hotărârile judecătorești irevocabile pentru următoarele motive:

1. când instanța a depășit atribuțiile puterii judecătorești;
2. când prin hotărârea atacată s-a produs o încălcare esențială a legii, ce a determinat o soluționare greșită a cauzei pe fond, ori această hotărâre este vădit netemeinică (...).”

Articolul 330¹

„În cazurile prevăzute de art. 330 pct. 1 și 2, recursul în anulare se poate declara în termen de 1 an de la data când hotărârea judecătorească a rămas irevocabilă.”

44. Art. 330 și 330¹ au fost abrogate prin Ordonanța de urgență a Guvernului privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă nr. 58/2003, intrată în vigoare la data de 27 august 2003.

Î N D R E P T

I. Asupra pretensei încălcări a articolului 6 § 1 din Convenție

45. Reclamantul se plânge de neexecutarea hotărârilor judecătorești din 5 martie 2001 și din 20 mai 2002 ale Judecătoriei Bistrița, precum și de anularea lor printr-un recurs în

anulare. El consideră că autoritățile au amânat în mod inacceptabil executarea hotărârilor respective, ale căror efecte au fost în final anulate integral după admiterea recursurilor în anulare. El invocă art. 6 § 1 din Convenție, care prevede următoarele în părțile sale relevante:

Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil (...) a cauzei sale, de către o instanță (...) care va hotărî (...) asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil (...).”

A. Observație preliminară

46. Curtea apreciază că procedura prin care se urmărește obligarea prefecturii la plata unei amenzi, soluționată prin sentința din 20 mai 2002, nu a fost decât un mijloc indirect de a asigura executarea hotărârii din data de 5 martie 2001 în partea sa referitoare la reintegrarea reclamantului.

47. Prin urmare, ea se va limita la a analiza capetele de cerere întemeiate pe art. 6 § 1 din Convenție în ceea ce privește hotărârea judecătorească din data de 5 martie 2001. B. Asupra admisibilității

48. Guvernul invocă excepția incompatibilității *ratione materiae*, apreciind că art. 6 § 1 din Convenție nu este aplicabil în speță. El citează în acest sens *Cauza Pellegrin împotriva Franței* [MC] (nr. 28.541/95, §§ 64-66, CEDO 1999 VIII) și arată că reclamantul îndeplinea sarcini legate de exercitarea puterii publice, deoarece era director de resurse umane, secretariat și relații cu publicul într-o instituție publică, și anume în cadrul prefecturii. În plus, el nu îndeplinea funcții de subordonare, ci beneficia de o anumită independență.

49. Reclamantul solicită Curții să respingă excepția Guvernului cu motivarea că era vorba de un litigiu de muncă ce nu se referea la activitatea funcționarilor publici. El subliniază că activitatea într-o direcție de resurse umane, ca activitate auxiliară, se desfășoară după criterii generale, aplicabile în toate sectoarele, inclusiv în administrația publică.

50. Curtea reamintește că a respins deja o excepție similară a Guvernului în *Cauza Ștefănescu împotriva României* (nr. 9.555/03, §§ 20-21, 11 octombrie 2007), statuând că, în temeiul jurisprudenței sale recente (*Vilho Eskelinen și alții împotriva Finlandei*, [MC], nr. 63.235/00, § 62, CEDO 2007-...), pentru a constata neaplicarea art. 6, dreptul intern trebuie în primul rând să fi exclus în mod expres accesul la o instanță în ceea ce privește postul sau categoria de salariați în discuție; conform acestei jurisprudențe, nimic nu justifică, în principiu, excluderea din garanțiile art. 6 a conflictelor obișnuite de muncă, în măsura în care obiectul litigiului nu este legat de exercitarea autorității de stat.

51. După ce a analizat toate elementele ce i-au fost transmise, Curtea consideră că Guvernul nu a expus niciun fapt sau argument care să poată conduce la o altă concluzie în cazul de față. Prin urmare, excepția trebuie respinsă și reținut faptul că art. 6 § 1 este aplicabil în speță.

52. Pe de altă parte, Curtea constată că cererile reclamantului nu sunt vădit neîntemeiate în sensul art. 35 § 3 din Convenție și că nu sunt afectate de niciun alt motiv de inadmisibilitate. Așadar, acestea trebuie să fie declarate admisibile.

C. Asupra fondului

1. Neexecutarea hotărârii judecătorești din data de 5 martie 2001

53. Guvernul arată că prefectura a făcut demersuri pentru a îl reintegra pe reclamant, de exemplu solicitând sprijinul Ministerului Administrației Publice și al agenției județene de ocupare a forței de muncă. În acest sens, el face trimitere la adresele din 25 mai și 4 septembrie 2001 și la răspunsurile date acestora (paragrafele 12, 13 și 18 de mai sus). Mai mult, el consideră că ministerul dispunea de o anumită marjă de apreciere în ceea ce privește numărul de posturi aferente fiecărei prefecturi.

54. În ceea ce privește obligația de a îi plăti reclamantului sumele stabilite prin sentința respectivă, Guvernul observă că prefectura a executat în întregime această parte a hotărârii din data de 5 martie 2001, așa cum rezultă din hotărârea din data de 20 mai 2002 (paragraful 27 de mai sus).

55. Pentru a concluziona, acesta consideră că neexecutarea hotărârii din 5 martie 2001 în partea sa referitoare la reintegrarea reclamantului era justificată de o situație de imposibilitate obiectivă, și anume indisponibilitatea unor posturi de consilieri-experti de gradul I A la prefectură. Mai mult, în ciuda acestei situații, instituția debitoare nu a rămas inactivă, ci i-a propus reclamantului alte două posturi care corespundeau pregătirii sale (paragraful 18 în fine de mai sus).

56. Reclamantul contestă cu tărie argumentele Guvernului, subliniind că prefectura dispunea de posturi vacante, lucru care reiese din anunțul de concurs din data de 2 februarie 2001 (paragraful 8 de mai sus), din înființarea departamentului de resurse umane, cu un nou post de director (paragraful 11 de mai sus), din ordinele prefectului din 8 și 19 martie 2002 (paragraful 21 de mai sus), precum și din statul de funcții al prefecturii (paragraful 23 de mai sus). El consideră că, deși instituția în cauză ar fi trebuit să îi propună unul din posturile vacante în temeiul hotărârii din data de 5 martie 2001, ea a acționat cu rea-credință, refuzându-i participarea la concursul menționat mai sus.

57. Pe de altă parte, reclamantul mai observă că ministerul nu a răspuns la adresa prefecturii din data de 7 septembrie 2001 (paragraful 19 de mai sus). În ceea ce privește adresa din 4 septembrie 2001 trimisă agenției județene de ocupare a forței de muncă, el consideră că nu era vorba de un demers efectiv în vederea reintegrării sale, având în vedere că cele două posturi menționate de agenție nu puteau fi ocupate decât prin concurs, deși hotărârea judecătorească din data de 5 martie 2001 nu reținuse o astfel de condiție pentru reintegrarea sa. În opinia reclamantului, dacă prefectura ar fi fost de bună-credință, i-ar fi propus unul dintre posturile sale vacante. El arată că, în orice caz, sentința respectivă reținuse obligația instituției de a-l reintegra într-un anumit post, și anume acela de consilier-expert de gradul I A. Reclamantul adaugă că salariile din cadrul prefecturii erau mai mari decât salariile aferente posturilor menționate de agenție.

58. Reclamantul insistă asupra faptului că, refuzând să îl reintegreze, prefectura a rămas într-o pasivitate totală după data de 7 septembrie 2001 și până la anularea sentinței, la data de 10 aprilie 2003. El consideră că o asemenea perioadă nu poate fi considerată rezonabilă.

59. În ceea ce privește plata salariilor, reclamantul recunoaște că debitoarea i-a plătit aceste sume fără ca el să muncească, întrucât aceasta nu înțelegea să îi propună un post, deși avea mai multe posturi disponibile. Totuși, el ține să precizeze că a restituit prefecturii toate aceste sume după decizia din data de 20 septembrie 2006 (paragrafele 39 și 41 de mai sus).

60. Curtea reamintește că executarea unei hotărâri judecătorești, indiferent de la ce instanță ar emana ea, trebuie considerată ca făcând parte integrantă din „proces” în sensul art. 6 din Convenție (*Hornsby împotriva Greciei*, Hotărârea din 19 martie 1997, Culegere de hotărâri și decizii 1997-II, pp. 510-511, § 40, și *Immobiliare Saffi împotriva Italiei* [MC], nr. 22.774/93, § 63, CEDO 1999-V).

61. Când autoritățile sunt obligate să acționeze în executarea unei hotărâri judecătorești și omit să o facă, această inerție atrage răspunderea statului sub aspectul art. 6 § 1 din Convenție (*Scollo împotriva Italiei*, Hotărârea din 28 septembrie 1995, Seria A nr. 315-C, p. 55, § 44).

62. În speță, Curtea observă că prin hotărârea definitivă din data de 5 martie 2001, Judecătoria Bistrița a dispus ca prefectura să îl reintegreze pe reclamant într-un post de consilier-expert de gradul I A și să îi plătească anumite sume cu titlu de salarii.

63. Cu privire la obligația de reintegrare, aceasta nu a fost încă executată, prefectura indicându-i reclamantului lipsa de posturi vacante. În măsura în care Guvernul vede în această situație o imposibilitate obiectivă de executare (paragraful 55 de mai sus), Curtea reamintește că judecătoria, prin hotărârea menționată mai sus, a reținut că postul respectiv figura în statul de funcții al prefecturii, întrucât numărul de consilieri-experti de gradul I A nu fusese redus (paragraful 9 de mai sus). Pe de altă parte, prefectura invocase argumentul inexistenței unui astfel de post în fața instanțelor naționale, care l-au respins în mod definitiv (paragrafele 14 și 25 de mai sus).

64. Așadar, Curtea nu este convinsă de argumentul Guvernului cu privire la lipsa posturilor disponibile în cadrul prefecturii.

65. În ceea ce privește demersurile efectuate de Guvern în vederea reintegrării reclamantului (paragraful 53 de mai sus), Curtea observă că scrisoarea din data de 25 mai 2001 a prefecturii și răspunsul din data de 4 mai 2001 al ministerului au fost luate deja în calcul în decizia din 25 iunie 2001. Cât privește adresele din 4 și 7 septembrie 2001, deși au fost ulterioare acestei decizii, prin hotărârea din data de 5 martie 2001, judecătoria constatarea caracterul pur formal al oricărei adrese de acest tip, având în vedere existența postului solicitat chiar în cadrul prefecturii.

66. Curtea observă alături de reclamant că, în orice caz, cele două posturi menționate în răspunsul agenției județene a locurilor de muncă nu puteau fi ocupate decât în urma unui concurs, deși hotărârea definitivă din data de 5 martie 2001 îi impunea prefecturii o obligație necondiționată de a-l reintegra pe reclamant. În acest context, ea apreciază că ar fi nerezonabil să îi reproșeze acestuia faptul că nu și-a manifestat intenția de a participa la un concurs ale cărui rezultate erau incerte.

67. Curtea găsește deosebit de frapant faptul că prefectura, instituție publică ce face parte integrantă din administrația statului, a refuzat reintegrarea reclamantului o perioadă atât de lungă, deși prefectului i-au fost adresate propuneri în acest sens (paragrafele 22 și 29 de mai sus). Mai mult chiar, prefectura nici nu a încercat să îi propună reclamantului un alt post, așa cum ia sugerat și judecătoria în hotărârea sa din 5 martie 2001.

68. Cât privește argumentul Guvernului referitor la marja de apreciere a Ministerului Administrației Publice (paragraful 53 de mai sus), Curtea arată că exercitarea puterilor etatice care au o influență asupra drepturilor și libertăților garantate de Convenție atrage răspunderea statului, independent de forma în care sunt exercitate aceste puteri (*Vodopyanovy împotriva Ucrainei*, nr. 22.214/02, § 33, 17 ianuarie 2006) și că administrația constituie un element al statului de drept al cărui interes se identifică, așadar, cu cel al unei bune administrări a justiției (*Hornsby*, menționată mai sus, p. 511, § 41).

69. În ceea ce privește obligația prefecturii de a-i plăti salariile reclamantului, Curtea constată că instituția i le-a plătit acestuia în urma recursului său la procedura de executare silită. Totuși, recursul în anulare fiind admis, el a fost obligat să restituie toate sumele încasate astfel, plus cheltuieli de judecată (paragrafele 36, 39 și 41 de mai sus). Prin urmare, hotărârea judecătorească din data de 5 mai 2001 rămâne neexecutată până în prezent și în partea sa referitoare la plata sumelor de bani.

70. Având în vedere cele de mai sus, Curtea apreciază că statul nu a depus toate eforturile necesare pentru a pune în executare hotărârea judecătorească din data de 5 martie 2001

71. Prin urmare, a avut loc încălcarea art. 6 § 1 din Convenție.

2. Anularea hotărârii judecătorești din data de 5 martie 2001

72. Guvernul arată că, în urma *Cauzei Brumărescu împotriva României* ([MC], nr. 28.342/95, CEDO 1999-VII), prevederile Codului de procedură civilă referitoare la „recursul în anulare” au fost abrogate, astfel încât procurorul general nu mai are posibilitatea

să supună unei noi judecăți o decizie definitivă și irevocabilă. Totuși, Guvernul consideră că prezenta cauză este diferită de Cauza *Brumărescu*.

73. Reclamantul consideră că introducerea recursului în anulare nu a avut alt scop decât acela de a-i exonera pe agenții unei instituții publice de responsabilitatea care le revenea în temeiul hotărârii din data de 5 martie 2001. În orice caz, el adaugă că o hotărâre judecătorească definitivă nu ar trebui să poată fi rejudecată vreodată.

74. Curtea reamintește că dreptul la un proces echitabil în fața unei instanțe, garantat de art. 6 § 1 din Convenție, trebuie interpretat în lumina preambulului Convenției, care enunță supremația dreptului ca element al patrimoniului comun al statelor contractante.

75. Unul dintre elementele fundamentale ale supremației dreptului este principiul securității raporturilor juridice, care prevede, printre altele, ca soluția dată în mod definitiv oricărui litigiu de către instanțele judecătorești să nu mai poată fi repusă în discuție (*Brumărescu*, menționată mai sus, § 61; *S.C. Mașinexportimport Industrial Group S.A. împotriva României*, nr. 22.687/03, § 32, 1 decembrie 2005), deoarece securitatea juridică presupune respectarea principiului autorității de lucru judecat, adică a caracterului definitiv al hotărârilor judecătorești (*Riabykh împotriva Rusiei*, nr. 52.854/99, § 52, CEDO 2003-IX).

76. În speță, hotărârea definitivă din data de 5 martie 2001 a Judecătoriei Bistrița a fost anulată în urma admiterii, prin decizia din data de 10 aprilie 2003 a Curții Supreme, a unui recurs în anulare introdus de procurorul general al României (paragrafele 31 și 33 de mai sus).

77. Aceste elemente îi sunt suficiente Curții pentru a constata că anularea acestei hotărâri i-a încălcat reclamantului dreptul la un proces echitabil.

78. Prin urmare, a avut loc încălcarea art. 6 § 1 din Convenție.

II. Asupra pretinsei încălcări a art. 1 din Protocolul nr. 1

79. Reclamantul susține că s-a produs o încălcare a dreptului său la respectarea bunurilor din cauza punerii sub sechestru a apartamentului său în urma anulării hotărârii judecătorești din data de 5 martie 2001 pe calea recursului în anulare. El invocă art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, care prevede următoarele:

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor.”

A. Asupra admisibilității

80. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este vădit neîntemeiat în sensul art. 35 § 3 din Convenție. Pe de altă parte, Curtea observă că acesta nu este afectat de niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, trebuie declarat admisibil.

B. Asupra fondului

81. Guvernul consideră că ingerința în dreptul de proprietate al reclamantului era prevăzută de lege la data evenimentelor, urmărea un scop legitim, și anume corecta aplicare a legii, și respecta principiul proporționalității între mijloacele utilizate și scopul urmărit. În opinia sa, decizia instanței supreme s-a limitat la a corecta erorile instanțelor inferioare, pentru a asigura respectarea legii.

82. Reclamantul insistă asupra faptului că apartamentul său a fost pus sub sechestru în urma anulării hotărârii judecătorești din data de 5 martie 2001 pe calea recursului în anulare, ceea ce l-a împiedicat să facă lucrări de reparații în vederea închirierii lui.

83. Ținând cont de concluziile sale de la paragrafele 77 și 78 de mai sus, Curtea apreciază că nu este cazul să statueze asupra temeiniciei capătului de cerere întemeiat pe art. 1 din Protocolul nr. 1.

III. Asupra celorlalte pretinse încălcări ale Convenției

84. Din perspectiva art. 6 § 1 din Convenție, reclamantul se plânge de faptul că autoritățile nu au analizat cu diligența cuvenită plângerile sale penale împotriva prefectului și a celorlalți funcționari ai prefecturii (paragraful 40 de mai sus).

85. Curtea reamintește că art. 6 § 1 nu presupune dreptul de a pune sub urmărire penală sau de a condamna un terț, nici o obligație de rezultat, presupunând că orice urmărire trebuie să se finalizeze printr-o condamnare sau chiar prin pronunțarea unei anumite pedepse (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Perez împotriva Franței* [MC], nr. 47287/99, § 70, CEDO 2004-I).

86. Rezultă că acest capăt de cerere este incompatibil *ratione materiae* cu prevederile Convenției în sensul art. 35 § 3 și trebuie respins cu aplicarea art. 35 § 4.

87. Invocând art. 8 din Convenție, reclamantul consideră că refuzul prefecturii de a executa cele două hotărâri judecătorești definitive i-a încălcat dreptul la muncă, ceea ce a generat neînțelegeri în familie.

88. Curtea reamintește că, prin Convenție, dreptul la muncă nu este garantat *ca atare*. Prin urmare, acest capăt de cerere trebuie respins, cu aplicarea art. 35 paragrafele 3 și 4 din Convenție, ca fiind incompatibil *ratione materiae* cu prevederile Convenției.

89. Reclamantul mai invocă și art. 14 din Convenție și se plânge că a fost victimă unei atitudini discriminatorii din partea prefecturii, din cauza apartenenței sale politice.

90. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este deloc susținut de probele aflate la dosar. Prin urmare, aceasta consideră că trebuie respins, cu aplicarea art. 35 paragrafele § 3 și 4 din Convenție, ca vădit neîntemeiat.

IV. Asupra aplicării art. 41 din Convenție

91. Conform art. 41 din Convenție, În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.

A. Prejudiciu

92. Reclamantul solicită executarea integrală a sentinței din 5 martie 2001, în sensul reintegrării sale în postul de consilier-expert de gradul I A și al plății salariilor lunare aferente acestui post până la reintegrarea sa. În plus, el solicită suma de 854.000.000 lei vechi românești (ROL) pentru salariile nete aferente perioadei 28 iunie 2000 - 31 august 2007, actualizate în funcție de rata inflației. De asemenea, el solicită ca statul să plătească la casa de asigurări de sănătate și la casa de pensii, în numele său, suma de 162.360.000 ROL, cu titlu de contribuții pentru aceeași perioadă. În sprijinul cererii sale, reclamantul prezintă o expertiză contabilă din data de 18 septembrie 2007.

93. Reclamantul solicită și suma de 255.500.000 ROL pentru prejudiciul moral suferit din cauza refuzului autorităților de a-l reintegra și suma de 146.000.000 ROL pentru prejudiciul moral suferit din cauza ingerinței în dreptul său de proprietate. El susține că starea sa de sănătate s-a agravat și că a suferit o stare de depresie ce a necesitat spitalizare.

94. El precizează că lasă la latitudinea Curții să aprecieze dacă prefectura ar trebui condamnată la plata unei amenzi de 300.000 ROL pe zi de întârziere până la reintegrarea sa.

95. Guvernul consideră că reclamantul nu poate pretinde, cu titlu de daune materiale, decât cele două sume stabilite prin hotărârea judecătorească din data de 5 martie 2001, actualizate în funcție de rata inflației. În opinia sa, aceste sume sunt următoarele: 35.058.000 ROL reprezentând valoarea salariilor aferente perioadei 13 iulie 2000 - 28 februarie 2001, actualizate, și 186.993.000 ROL pentru salariul lunar actualizat. Guvernul prezintă în acest sens un document de la Institutul Național de Statistică referitor la rata inflației în perioada iunie 2001 - septembrie 2007.

96. În ceea ce privește prejudiciul moral, Guvernul consideră că nu există nicio legătură de cauzalitate între prejudiciul moral invocat și pretinsa încălcare a Convenției. În plus, el arată că suma solicitată cu acest titlu este excesivă și că, în orice caz, o eventuală hotărâre de condamnare ar putea constitui o reparație suficientă a pretinsului prejudiciu moral suferit de reclamant.

97. Curtea reamintește că a constatat deja încălcări ale art. 6 § 1 din Convenție din cauza neexecutării unei hotărâri judecătorești definitive care dispunea reintegrarea reclamantului și plata de despăgubiri, precum și din cauza anulării acestei hotărâri pe calea unui recurs în anulare. De asemenea, ea reamintește că o hotărâre ce constată o încălcare atrage pentru statul pârât obligația juridică, față de Convenție, de a pune capăt încălcării și de a-i înlătura consecințele.

98. În circumstanțele speței, Curtea apreciază că reintegrarea reclamantului în postul său și plata sumelor recunoscute prin hotărârea definitivă din data de 5 martie 2001, reactualizate pe baza ratei inflației, și anume a sumei de 8.226 euro (EUR), ar repune reclamantul, pe cât posibil, într-o situație echivalentă cu cea în care s-ar fi aflat dacă cerințele art. 6 § 1 din Convenție nu ar fi fost încălcate. În plus, având în vedere că angajatorul este singurul în măsură să plătească la casa de asigurări de sănătate și la casa de pensii cotizațiile aferente salariilor datorate, este de datoria Guvernului să ia măsurile necesare în acest sens (*Miclici împotriva României*, nr. 23.657/03, § 67, 20 decembrie 2007).

99. Dacă statul pârât nu procedează la executarea hotărârii judecătorești în discuție în termen de 3 luni de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri, Curtea hotărăște că Guvernul va trebui să îi plătească reclamantului o anumită sumă cu titlu de daune materiale. Ținând cont de informațiile trimise de părți cu privire la sumele datorate reclamantului, ajustate în funcție de rata inflației, de cererile de reparație echitabilă ale acestuia și de observațiile Guvernului, Curtea apreciază că se cuvine să îi acorde reclamantului suma de 8.226 EUR, ce corespunde cu despăgubirile stabilite prin hotărârea din data de 5 martie 2001, reactualizate pe baza ratei inflației, plus o sumă suplimentară de 5.000 EUR, adică în total 13.226 EUR, cu titlu de daune materiale.

100. Curtea apreciază că, în orice caz, reclamantul a suferit un prejudiciu moral din cauza frustrării provocate de imposibilitatea de a obține executarea hotărârii pronunțate în favoarea sa și că acest prejudiciu nu este suficient compensat printr-o constatare a încălcării. În aceste circumstanțe, ținând cont de toate elementele aflate în posesia sa și statuând în echitate, astfel cum prevede art. 41 din Convenție, Curtea îi acordă reclamantului suma de 2.000 EUR cu titlu de daune morale.

101. Având în vedere concluziile sale de la paragrafele 46, 47 și 97 de mai sus, Curtea respinge cererea reclamantului cu privire la plata amenzii de către prefectură.

B. Cheltuieli de judecată

102. Reclamantul solicită suma de 46.420.000 ROL cu titlu de cheltuieli de judecată efectuate în vederea executării hotărârilor judecătorești definitive. În acest sens, el prezintă anumite documente justificative.

103. Guvernul nu se opune acordării către reclamant a unei sume care să corespundă cu cheltuielile de judecată legate de procedura națională și de procedura în fața Curții, cu condiția ca ele să fie dovedite, necesare și să aibă legătură cu cauza. El arată că cheltuielile efectuate în procedura internă ar fi putut fi obținute în cadrul acestei proceduri. În orice caz, Guvernul consideră că reclamantul nu a prezentat documente justificative decât pentru suma de 20.450.000 ROL.

104. Curtea reamintește că un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor sale de judecată decât în măsura în care li s-a stabilit realitatea, necesitatea și caracterul rezonabil. În temeiul art. 41 pot fi recuperate numai cheltuieli de judecată în quantum rezonabil și care au fost într-adevăr necesare pentru a încerca să se corecteze, în ordinea

juridică internă și în fața Curții, încălcările constatate de către aceasta (a se vedea, *mutatis mutandis*, *I.J.L. și alții împotriva Regatului Unit*, din 19 septembrie 2000, cererile nr. 29.522/95, 30.056/96 și 30.574/96, Culegere 2000-IX, § 151).

105. În speță, ținând cont de documentele justificative prezentate de reclamant și având în vedere criteriile menționate mai sus, Curtea consideră ca fiind rezonabilă suma de 600 EUR, cu toate cheltuielile incluse, pe care o acordă reclamantului.

C. Dobânzi moratorii

106. Curtea consideră potrivit ca rata dobânzii moratorii să se bazeze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal a Băncii Centrale Europene, majorată cu 3 puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În unanimitate,

CURTEA:

1. respinge excepția preliminară a Guvernului;
2. declară cererea admisibilă în ceea ce privește capetele de cerere întemeiate pe neexecutarea hotărârii din data de 5 martie 2001 a Judecătoriei Bistrița, pe anularea acestei hotărâri printr-un recurs în anulare (art. 6 § 1 din Convenție) și încălcarea dreptului la respectarea bunurilor (art. 1 din Protocolul nr. 1) și inadmisibilă în rest;
3. hotărăște că a avut loc încălcarea art. 6 § 1 din Convenție din cauza neexecutării hotărârii judecătorești din data de 5 martie 2001;
4. hotărăște că a avut loc încălcarea art. 6 § 1 din Convenție din cauza anulării acestei hotărâri printr-un recurs în anulare;
5. hotărăște că nu este necesar să statueze asupra temeiniciei capătului de cerere întemeiat pe art. 1 din Protocolul nr. 1;
6. hotărăște:
 - a) că statul pârât trebuie să execute hotărârea judecătorească din data de 5 martie 2001, să îl reintegreze pe reclamant în postul său și să îi plătească despăgubirile stabilite prin această hotărâre, reactualizate pe baza ratei inflației, și anume suma de 8.226 EUR (opt mii două sute douăzeci și șase euro), în cel mult 3 luni de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri, conform art. 44 § 2 din Convenție;
 - b) că, în lipsa acestei executări, statul pârât trebuie să îi plătească reclamantului, în același termen, pe lângă suma de 8.226 EUR, ce corespunde despăgubirilor stabilite prin hotărârea din data de 5 martie 2001, reactualizate pe baza ratei inflației, suma suplimentară de 5.000 EUR (cinci mii euro), adică în total 13.226 EUR (treisprezece mii două sute douăzeci și șase euro), plus orice sumă care ar putea fi datorată cu titlu de impozit, cu titlu de daune materiale;
 - c) că, în orice caz, statul pârât trebuie să îi plătească reclamantului, în același termen, următoarele sume:
 - (i) 2.000 EUR (două mii euro), plus orice sumă care ar putea fi datorată cu titlu de impozit, cu titlu de daune morale;
 - (ii) 600 EUR (șase sute euro), plus orice sumă care ar putea fi datorată cu titlu de impozit de către reclamant, cu titlu de cheltuieli de judecată;
 - d) ca sumele menționate la lit. b) și c) să fie convertite în moneda statului pârât, la cursul de schimb valabil la data plății;
 - e) că, începând de la expirarea termenului menționat mai sus și până la efectuarea plății, aceste sume se vor majora cu o dobândă simplă având o rată egală cu cea a facilității de împrumut marginal a Băncii Centrale Europene valabilă în această perioadă, majorată cu 3 puncte procentuale;

7. respinge cererea de satisfacție echitabilă în rest.

Întocmită în limba franceză, apoi comunicată în scris la data de 29 iulie 2008, în conformitate cu art. 77 paragrafele 2 și 3 din Regulament.

Josep Casadevall,

președinte

Santiago Quesada,

grefier